

Kahvila Koivu -sarjasta
tutun Hetan tarina jatkuu!

Lasipallo talvi

MAIJA KAJANTO

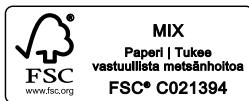
WSOY

MAIJA KAJANTO

LASIPALLOTALVI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

1. painos

© Maija Kajanto ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-52761-0
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

LUKU 1

— **S** euraavana Myrskyniemi. Nästa Stormnäs. Lopultakin. Heta Penttilä pyöritteli pitkän istumisen jäykistämiä olkapäitään ja nousi kiskomaan rinkansa alas tavaratelineeltä. Junan jarrut kirskahtelivat, ulkona näkyi pelkkää pimeää. Kiskobussi oli lähtenyt Kotkasta kohti Myrskyniemeä yli tunnin myöhässä ja pysähtynyt kaksi kertaa seisomaan keskelle peltoja. Myrskyniemelle päästiin lopulta yli kaksi tuntia aikataulusta jäljessä ja kello oli yli kymmenen illalla. Heta vilkaisi vähän huolestuneena puhelintaan, mutta hänen Myrskyniemeltä saamansa viesti oli ennallaan.

»Ei hätää, kiskobussit ovat usein myöhässä. Tulen hakemaan sinut, kun juna on asemalla. Samuli.»

Kaipa Myrskyniemellä oltiin totuttu kiskobussin menoon, Heta ajatteli. Hän oli kurkistanut kartasta määränpänsä ja todennut, että sinne pystyisi kyllä asemalta kävelemäänkin. Mutta ulkona oli tuulinen marraskuun lumimyräkki ja hänellä oli kannettavanaan rinkan lisäksi iso ja painava matkalaukku, jota ei pystynyt vetämään

pienessäkään lumikerroksessa. Lyhytkin matka olisi tällä tavaramäärällä ollut haastava.

Rinkan paino olkapäissä tuntui tutulta. Heta kiinnitti lantiovyön automaattisilla liikkeillä ja tunsi, kuinka rinkan olkaimet asettuivat paikoilleen, saivat hänen olkapäänsä laskeutumaan, kantapääät painumaan tiukemmin junan lattiaa vasten, koko kehon rauhoittumaan. Hän oli elänyt melkein vuoden niin, että kaikki hänen tarvitsemansa asiat kulkivat rinkassa mukana. Hän oli nostellut rinkkaa lentokenttien check in -tiskeille, kulkenut se selässä ruuhkaisia katuja Luang Prabangissa ja asettanut rinkan päänsä alle nukkuessaan meluisissa aasialaisissa busseissa, lautoilla tai hotellihuoneiden auloissa huonetta odottaessaan. Rinkka oli ollut hänen kumppaninsa ja joskus Hetasta tuntui kuin rinkka olisi kysellyt häneltä, milloin lähdetäisiin taas. Miksi hän oli täällä pilkkopimeässä, kun olisi yhtä hyvin voinut olla Laosissa hiekkarannalla?

Älä kysele niin vaikeita, Heta vastasi mielessään rinkalle. Kiskobussin jarrut päästivät viimeisen valittavan huokauksen, kun juna pysähtyi Myrskyniemen asemalle. Muutamia unisia matkustajia kömpi vaunusta ulos. Heta otti matkalaukkunsa vaunun päädyssä olevasta säilytystilasta, kiipesi asemalaiturille ja nosti laukun perässään.

Myrskyniemen asemalla tuuli niin, että Heta pelkäsi lähtevänsä lentoon tuulen mukana. Viima pöllytti kevyttä lunta ilmaan ja paiskoi sen kiteinä vasten Hetan kasvoja. Hetasta tuntui kuin rinkka olisi naurahtanut. Jopa hänen rinkansa nauroi hänen elämänvalinnoilleen. Heta hymähti

ja kääntyi katselemaan ympärilleen. Asemalaituria pitkin häntä lähestyi pitkä hahmo.

– Moikka, sinä olet varmaan Heta? Tervetuloa Myrskyniemeeseen. Minä olen Samuli Alava.

Heta hymyili miehelle. Suurin piirtein hänen ikäisensä tai vähän nuorempi, leveäharteinen, korvaläpällinen topalakki päässään. Isot kädet, jotka tarttuivat kyselemättä Hetan matkalaukkuun ja lähtivät raahaamaan sitä kohti asemarakennuksen viereen parkkeerattua autoa. Tuuli tuli hankalasti sivusta ja Heta koetti varjella korviaan vetämällä päänsä takinkauluksen sisään. Samuli heivasi hänen matkalaukkunsa farmariauton tavaratilaan, rinkka seurasi perässä ja Heta kiipesi etupenkille helpottuneena, että pääsi pois tuulesta.

– Teillä täällä on kunnon puhurit, Heta sanoi työntäen pipoa pois otsaltaan ja pyyhkien sulanutta lunta kasvoiltaan.

– Myrskyniemi, Samuli sanoi olkapäitään kohauttaen ja peruutti auton näppärästi pois parkkiruudusta. – Täällä on mitattu Suomen kovimpia tuulilukemia melkein kymmenen vuotta putkeen. Se on paikallinen ylpeyden aihe.

Aseman ulkopuolella seisoi iso kyltti, jossa oli kuva miehestä hattureuhka päässään ja murjottava ilme kasvoillaan, suupielet tiukasti alaspäin. Kyltin alla luki mahtipontisin kirjaimin »Tervetuloa Myrtsiin! Meillä on täällä hyvä meno». Heta tirskahti. Mainoksesta tuli mieleen muuan kainuulainen kylä, joka mainosti itseään maailman pessimistisimpänä paikkakuntana. Myrskyniemessä oli selvästi samaa tunnelmaa.

– Kiitos kun tulit hakemaan, Heta sanoi vilkaisten vieressä istuvaa miestä. – Ymmärsinkö oikein, että me olemme nyt menossa sinun mummosi liikkeeseen?

– Kyllä, Samuli sanoi nyökäten. – Mummo pyörittä Alavan astia -kauppaansa viime helmikuuhun saakka. Hän menehtyi lähes kirjaimellisesti työn ääreen, kun sydän petti. Isä oli sitä mieltä, että se oli juuri se tapa, jolla hänen äitinsä halusi lähteä, pöydän ääressä Myrskyniemen torilla.

Heta hymyili.

– Otan osaa, hän sanoi sitten lämpimästi. – Isovanhempien menetyks on aina vaikeaa. Minun paras ystäväni menetti isoäitinsä, siitä tulee pian kaksi vuotta, ja hänelle se oli todella kova paikka.

– Kiitos, Samuli sanoi lyhyesti. – Mummo oli hyvä tyyppi ja kaipaamme häntä, mutta hänellä oli pitkä ja hyvä elämä. Ainoa, minkä olisin toivonut menevän toisin, oli astialiikkeen kohtalo, mutta jos sinä pystyt auttamaan siinä, että liike saadaan pakettiin, niin sitten on kaikki hyvin.

Heta aikoi kysyä lisää, mutta samassa Samuli pysäytti auton kadun reunaan ja viittasi Hetaa seuraamaan. He nousivat autosta ja Heta katsoi katua ylös ja alas.

Tämä oli hänen Google-hakujensa mukaan Myrskyniemen pääkatu, vaikka vaikuttikin kovin hiljaiselta. Kadulla sijaitsi muutamia liikkeitä ja yksi ravintola tai baari. Katu päättyi toisessa suunnassa meren rantaan ja toisessa tori-aukealle.

– Myrskyniemi lyhykäisyydessään, Samuli sanoi seuraten Hetan katsetta. – Ranta, jossa oli aikanaan melko vilkas pieni satama, nykyään sieltä lähtee kesäisin yhteysaluksia

lähisaariin, mutta muuta toimintaa ei juuri ole. Tai no, talvisin siellä on luistinrata. Torilla on myyjiä lähinnä tapahtumissa ja kesäisin kahvio, marraskuussa nukutaan talviunta. Tämän kadun varrella on ruokakauppa ja rautakauppa, jossa minä olen töissä. Tuosta lähibaarista saa lounasta, myös mukaan. Rautatieasemalle pistelee reipas sauvakävelijä viidessä minuutissa. Rannassa on Myrskyniemien suuruuden ajoilta jäljellä pari puuvenettä, jota omistajat eivät koskaan hakeneet pois, sekä rivistö ranta-aittoja, joista otetaan joka kesä kuvia kunnan sivuille, ja joka kesä joku luulee, että kuvat on otettu Porvoosta. Tässä on suurin piirtein kaikki, mitä sinun tarvitsee tietää Myrskyniemestä. Ja ai niin, tässä on sinulle avaimet työsuhdeasuntoon, ole hyvä. Mennään tästä ovesta.

Hetaa nauratti Samulin puhetyyli, tämä lateli asiat kuin apteekin hyllyltä, samalla sai pikakurssin paitsi Myrskyniemien maantieteeseen myös paikalliseen mentaliteettiin. Hän otti avaimet Samulilta, ja tämän avatessa omilla avaimillaan kapeaa lasiovea Heta katsoi viereisiä näyteikkunoita. Pimeässä oli vaikea saada selvää, mutta pölyisen näköisessä ikkunassa erottuivat haaleat teippaukset. Alavan astia. Näyteikkunaan oli asetettu vanhoja lasisia apteekkarin pulloja sekä hauskan näköisiä pieniä lasisia eläinhahmoja. Hänen työmaansa. No, sinne hän pääsisi huomenna.

Samuli avasi oven näyteikkunan vierestä ja lähti ylös kapeita portaita nostellen Hetan matkalaukkua hankalasti edellään. Heta seurasi rinkkoineen. Oven sulkeutuessa tuulen vinkuna vaimeni ja ylhäällä porrastasanteella tuntui oudon hiljaiselta. Samuli riisui kenkensä porrastasanteelle

ennen kuin avasi oikealle johtavan oven. Vastaan tulvahti suloinen lämpö ja Heta henkäisi helpotuksesta. Hän oli itsekseni miettinyt, millainen luvattu työsuhteasunto mahtaisi olla, mutta ainakaan hänen ei tarvitsisi palella. Heta potki kenkensä porrastasanteelle ja seurasi miestä asuntoon.

– Tämä huone on ollut lähinnä työhuonekäytössä ja kesällä täällä majoittui matkailijoita, Samuli sanoi ympärilleen viitaten. – Ei mitään luksusta, mutta kuuluu hintaan.

– Tämä kelpaa hyvin, Heta sanoi ystävällisesti. – Ihana lämpö!

– Siitä saat kiittää myöhässä ollutta kiskobussia, Samuli hymähti. – Ajattelin, että olisin polttanut kamiinassa yhden pesällisen ennen junan saapumista, mutta se oli niin paljon myöhässä, että ehdin polttaa kolme. Täällä on sähköpatteritkin, mutta paremman lämmön tuosta kamiinasta saa. Kaapissa on lisää peittoja ja tyynyjä ja sohvan voi avata sängyksi, jos mieluummin nukut tässä tuvan puolella kuin alkovissa. Ja asunnon käyttäjänä sinulla on vapaa pääsy tuonne sisäpihalla olevaan saunaan, sen saa lämmittää niin usein kuin haluaa.

– Sauna sisäpihalla, Heta sanoi kysyvästi.

– Kyllä. Se oli aikanaan yleinen sauna, oikea myrskyniemeläinen instituutio. Sitten joku keksi rakentaa sen viereen kerrostalon, Samuli sanoi ja huokaisi raskaasti. – Nyt se sauna on sitten sisäpihalla ja taloyhtiön hallitus keksii joka vuosi jonkun uuden suunnitelman sille, mihin tarkoitukseen sauna pitäisi käyttää tai pitäisikö se vain purkaa pois. Mutta toistaiseksi se on paikallaan, eikä sillä

taida juuri olla käyttäjiä, joten nauti löylyistä, jos päätät ottaa sen käyttöön.

– Käyn vilkaisemassa huomenna, Heta lupasi hymyillen. – Aika ihanaa, että tämän kokoiseen asuntoon kuuluu oma spa-osasto!

– Vähän suureellinen nimitys, mutta mennään tuolla, Samuli nyökkäsi. – Äitini käski sanoa terveisiä, hän kävi siivoamassa täällä aamulla ja jätti vähän aamiaistarpeita jääkaappiin, kun kauppa on jo kiinni. Sait varmaan viestin, että teillä olisi treffit aamukymmeneltä?

– Sain, Heta nyökkäsi. – Tapaanko hänet liikkeessä vai missä?

– Jos sinulle sopii, hän tulee tänne, Samuli sanoi. – Varaudu ristikuulusteluun, äiti osaa pumpata kaikista maailman ihmisistä tietoja. Hänestä olisi tullut erinomainen vakooja toiseen maailmansotaan.

Heta huomasi hymyilevänsä. Jokin kiristys, jota hän ei ollut tiennyt kantaneensa mukanaan, tuntui hellittävän vatsanpohjalla. Samulin suoraviivainen suhtautuminen asioihin sai jonkin osan Hetassa rauhoittumaan. Mies otti toppalakin päästään ja Heta pääsi katsomaan tätä ensimmäisen kerran kunnolla. Komea sellaisella tsekkiläisen jääkiekkoilijan tyyllillä, Heta ajatteli. Korkeat poskipäät, vahvat kulmakarvat ja paljon tummaa, moppimaisesti pystyssä seisovaa tukkaa. Hän näyttää juuri sellaiselta kuin jouluelokuvien sankarit, Heta ajatteli ja oli purskahtaa nauruun pelkämästä ajatuksesta. Ei puuttunut kuin myrsky, joka sulkisi heidät molemmat tähän asuntoon, ja heidän olisi pakko jäädä yöksi.

– Laita viestiä jos tulee jotakin murhetta. Ja minut löytää rautakaupan tiskin takaa, eli älä epäröi tulla kertomaan, jos tarvitset jotakin myös liikkeeseen, Samuli sanoi. – Eipä muuta sitten kuin hyvää yötä ja nähdään näillä kulmilla!

– Hyvää yötä ja kiitos, Heta sanoi.

Ovi sulkeutui Samulin jäljiltä. Heta laski rinkkansa varovasti lattialle ja kääntyi tarkastelemaan väliaikaista kotiaan.

Huone oli avara ja neliönmallinen. Yhdellä seinustalla oli keittiö, tosin aika vaatimaton sellainen – liesi, pieni tiskiallas ja pari keittiön kaappia, laskutilaa ei nimeksikään. Ikkunan eteen oli laitettu minikokoinen taittopöytä ja sen alle työnnetty kaksi jakkaraa. Keittiön vastakkaisella seinustalla oli sohva, joka Samulin mukaan taittuisi haluttaessa sängyksi, ja sohvan edessä ovaalinmallinen sohvapöytä. Ja sohvan vieressä, melkein kädenojennuksen päässä oli tämän pikkuasunnon ihanuus, pikkuinen kamiina, jossa edelleen hehkui punainen, lämmin hiillos levittämässä suloista lämpöä ympärilleen.

Kolmannella seinällä huomion varasti iso oranssi verho, jonka takana oli makuualkovi sänkyineen. Samaa oranssia oli ikkunaverhoissa ja sohvan koristetyynyissä. Heta kurkisti makuualkovin verhon taakse ja katsoi sänkyä, mutta antoi sitten verhon pudota takaisin paikalleen. Alkovi tuntui viileältä. Hän voisi käyttää sitä vaikka säilytystilana nämä viikot ja nukkua levitettävällä sohvalla. Nopeasti Heta ryhtyi toimeen, riisui takkinsa, kaivoi asunnon ainoasta kaapista peitot ja tynnyt, etsi matkalaukustaan lakanat, avasi vuodesohvan ja petasi sängyn itselleen. Jää-

kaapista löytyi voileipätarpeet ja keittiön seinäkaapissa oli vedenkeitin ja teepusseja. Katettuaan iltapalan ja teekupillisen sohvapöydälle Heta otti puhelimensa esiin ja katsoi saapuneita viestejä. Vain yksi, Krisseltä.

»Moi! Miten menee? Oletko nyt siellä Myrskyniemellä ja mikä filis?«

Tuttu kaipaus nykäisi jossain vatsan seuduilla ja katosi sitten. Heta oli kuluneen vuoden aikana jo tottunut ikävän tunteeseen, siihen, kuinka hän silloin tällöin tunsu pakahduttavaa kaipausta entiseen arkeensa ja tuttujen, omien ihmistensä pariin. Heta otti kuvan pienestä asunnosta ja kamiinan hehkuvasta hiilloksesta ja kirjoitti vastauksen.

»Täällä olen. Kaikki on ihan hyvin. Kiva pieni asunto ja huomenna pääsen varmaankin aloittamaan työt. Tulee tekemään hyvää olla hetki paikallaan. Ikävä teitä!«

Krisse lähetti takaisin sydämen. Heta huokaisi ja haukkasi voileipää. Oli ihana tietää, että häntä ajateltiin Pyhävirralla. Ja oli niin Krissen tapaista olla painostamatta häntä, vaikka Heta tiesi, miten paljon ystävä oli toivonut, että hän palaisi takaisin. Mutta hän ei voisi mennä takaisin, ei ainakaan ihan vielä. Ja samalla, kun ystävältä tullut viesti tuntui lämpimältä halaukselta, Heta tajusi taas, kuinka paljon toivoi viestiä eräästä toisesta numerosta Pyhävirralla. Ja sen numeron omistajasta hän ei ollut kuullut sanaakaan pian vuoteen.

Heta söi voileipänsä loppuun ja nosti astiat keittiöön, sammutti valot ja ryömi peiton alle vuodesohvalle. Kamiinassa hiillos hehkui lohdullista valoaan ja ikkunan takana tuulen ujelluksen lomasta Heta oli kuulevinaan

kohinaa, kun aallot löivät rantaan. Unen ja valveen raja-
mailla Heta tunsu hengittävänsä syvään ja rauhallisesti. Hän
oli päässyt perille, ainakin hetkeksi.

LUKU 2

Aamukymmeneltä ovelta kuului terävä naputus. Heta oli aavistellut Samulin puheista, että tämän äiti saattaisi olla omissa toimissaan aika täsmällinen, ja arvaus oli osunut oikeaan.

Heta oli nukkunut yön hyvin ja nostanut aamulla peitot ja tyyntynyt alkoviin, laittanut sohvan taas pystyasentoon ja tehnyt tulen kamiinaan. Huone tuntui iltaa viileämmältä, mutta lämpeni nopeasti, kun elävä tuli tanssi kamiinan lasiluukun takana. Heta oli vetänyt päälleen farkut ja ruskeasävyisen villapaidan, letittänyt hetken mielihohteesta pitkän, punaisen kiharan tukkansa siistille palmikolle ja oli nyt valmis kohtaamaan aamun uudet käänteet. Vilkaistessaan peiliin asunnon olemattoman pienessä wc-tilassa hän oli huomannut, että Aasiassa hankittu rusketus alkoi haalistua. Reissu-Heta oli katoamassa ainakin iholta, eikä Heta ollut ihan varma, oliko hän asiasta iloinen vai surullinen.

Oven takana seisoi hyvin tavallisen näköinen kuusikymppinen nainen, joka kätтели Hetan ripeästi.

– Selma Alava. Hauska tavata ja tervetuloa Myrskyniemelle! Toivottavasti nukuit hyvin!

– Kiitos, ensimmäinen yö meni hienosti. Ja kiitos sinulle, kun olit järjestänyt iltapalan tänne, Heta muisti.
– Se oli todella huomaavaista!

– Ilo oli minun puolellani, nainen sanoi, ja hymyillessä hänen poskiinsa ilmestyivät samanlaiset hymykuopat kuin Samulilla. – Ajattelin, että on kamalaa tulla nälkäisenä uuteen paikkaan, kaikki kaupat kiinni ja täällä vain tällainen koppi odottamassa. Tämä asunto on nyt aika vaatimaton, mutta Samuli ja Susanna olivat molemmat sitä mieltä, että tänne ei saada ulkopuolista tekijää ikinä, jos emme pysty tarjoamaan ainakin jonkinlaista kattoa pään päälle.

– Hyvä kun tarjositte, en olisi itse ainakaan voinut tähän työhön tarttua, jos työsuhteasuntoa ei olisi ollut, Heta sanoi. – Ja tämä tuli minulle todella hyvään hetkeen, eli olen oikein iloinen. Maistuisiko sinulle kahvi, jos voimme samalla puhua siitä, mitä toivotte minun tekevän liikkeessä?

– No kiitos, Selma Alava myöntyi ja istuutui vähän kankeasti pöydän ääreen jakkaralle. – Jutellaan ensin ja mennään sitten tutustumaan liikkeeseen. Vaikka vähän kyllä kauhistuttaa se urakka, toivon, että et juokse karkuun, kun näet sen!

– En usko, että juoksen, Heta vakuutti. – Minä asuin Vietnamissa pari viikkoa yhdessä hotellissa, jossa sain huoneen työpanosta vastaan, he tarvitsivat jonkun englanninkielentaitoisen hoitamaan turistien majoittamista. Olisin voinut viihtyä pitempäänkin, mutta kun siellä juoksenteli peukalonpään kokoisia torakoita, joita tippui välillä suihkussa päälle, niin kyllä se oli lopulta minullekin vähän liikaa.

– Uhh, Selma sanoi sydämensä pohjasta. – Niin, minä ymmärsinkin, että olet ollut pidemmän pätkän Aasiassa. Samuli puhui, että olet lähtöisin jostain Keski-Suomesta?

No niin, kuulustelu oli alkanut. Heta hillitsi hymynsä, kaatoi itselleen ja vieraalleen kahvia asunnossa olleen iankaikkisen vanhan kahvinkeitinpannusta ja mietti, kuinka kaukaa aloittaisi.

– Minä olen alun perin kotoisin Tampereen seudulta, mutta päädyin töihin ja asumaan Keski-Suomeen Pyhävirta-nimiselle paikkakunnalle, hän aloitti. – Asuin siellä useamman vuoden ja viihdyin hyvin, mutta vuosi sitten pankkikonttori, jossa olin Pyhävirralla töissä, päätettiin lakkauttaa ja minun piti keksiä jotakin muuta.

– Silloinko sinä lähdit Aasiaan, Selma kysyi.

– Hetkeksi kyllä, lähdin lomalle Vietnamiin ja kyselin siellä vähän työmahdollisuuksia. Mutta se oli vain parin viikon reissu ja palasin sieltä Suomeen heti joulun jälkeen. Muutin siskoni luo. Hänellä oli syöpä ja halusin mennä auttamaan häntä, ja niinpä asuin viime kevään siskoni perheen luona. Sitten hän ei enää tarvinnut minua ja oli aika miettiä, mitä tekisin seuraavana.

Tämä oli kaunisteltu versio asioista, ja Heta mietti itseksensä, että hän ei uudelle tuttavalle voisi paljastaa siskonsa perheen kanssa vietetystä ajasta yhtään tämän enempää. Hän ei voisi puhua siitä pingottuneesta tunnelmasta, joka oli alkanut leijaillla siskon perheen kotona hoitojen loppuvaiheessa, ei siitä hetkestä, jolloin perheen kymmenvuotias sinkosi hänen kasvoilleen koko kirosanavarastonsa, eikä siitä, miten hänen siskonsa näytti väsyneeltä varjolta

entisestään. Se koko tilanne ja kevät oli ollut sotku, joka oli vienyt Hetankin voimat, ja kun lopulta hän ja Hanna olivat saaneet puhuttua asiat läpi, oli Heta tuntenut lähes jalat alta vievää helpotusta. Hän oli pakannut tavaransa ja ostanut lentoliput samana päivänä. Muutamaa päivää myöhemmin hän oli maannut hiekkarannalla Phu Quoc -saarella ja ajatellut, että kehoon kertynyt väsymys tuntui möykkynä, joka vaatisi sulaakseen aurinkoa ja merivettä.

– Minä lähdin toukokuussa Aasiaan ja kiertelin Vietnamia, Laosia ja Kambodžaa tähän marraskuun alkuun saakka, Heta sanoi. – Elämä on siellä aika edullista, eli minun oli mahdollista pitää vähän taukoa ja miettiä, mitä tekisin seuraavaksi. Mutta kun halusin palata Suomeen, en ollut ihan varma, minne palata, kun minulla ei ollut asuntoa täällä. Joten tämä teidän ehdotuksenne tuli aivan täydelliseen aikaan.

Selma nyökytteli.

– Samuli oli se, joka sai meidät muut vakuuttuneiksi siitä, että tämä asia on parempi antaa jonkun ulkopuolisen hoidettavaksi, hän sanoi. – Hän laati ilmoituksen.

Heta nyökkäsi. Hän ei halunnut kertoa Selmalle, miten oli istunut Vietnamissa juomassa jääteetä eräänä iltana syyskuussa ja kuinka tuttu ahdistus oli napsinut paloja hänen vatsanpohjastaan.

Hän oli tiennyt, että aika Aasiassa olisi pian päätty-mässä. Hän oli käyttänyt säästönsä ja hänen Visa-korttinsa luottoraja alkoi tulla vastaan. Vaikka hän oli autellut silloin tällöin hotellissa Vietnamissa ja saanut palkkioksi ilmaisen asunnon, oli totuus se, että rahat olisivat pian lopussa ja

hänen olisi aika tehdä päätös siitä, mitä tapahtuisi seuraavaksi. Mutta vaihtoehtoja oli ollut liikaa, kaikissa niissä oli ollut omat huonot puolensa ja Hetasta oli tuntunut, että kaikki pyöri hänen päässään väsyneesti kehää.

Haluaisiko hän jäädä Aasiaan, etsiä töitä ja elää rantapummina? Ei oikeastaan. Halusiko hän palata siskonsa luo? Ei, se ei ollut enää vaihtoehto, siitä hän ja Hanna olivat täysin yksimielisiä. Halusiko hän palata vanhempiensa luo Tampereelle työnhakuun? Ei, siinäkin tulisi hulluksi ja työtilanne pankkialalla oli heikko, vaikka ilmainen asuminen vanhempien luona tuntuikin houkuttelevalta. Halusiko hän palata Pyhävirralle? Oikeastaan kyllä, mutta samalla se tuntui mahdottomalta. Hänellä ei ollut siellä enää töitä eikä hän ollut varma, voisiko palata enää sen jälkeen, kun oli lähtenyt karkuun – karkuun omaa työtilannettaan, parisuhdettaan ja jonkinlaista määrittelemätöntä oman elämänsä kriisiä, joka oli saanut kaiken tuntumaan siltä kuin hän olisi ajelehtinut merellä ilman peräsintä ja määränpäättä.

Ja sitten, tuona päivänä Ho Chi Minhissä Heta oli nähnyt jossain sosiaalisen median sovelluksessa ilmoituksen kahden kuukauden mittaisesta työkeikasta Myrskyniemellä. Ja mikä parasta, työhön valittavalle olisi tarjolla työsuhdeasunto.

– Samulin ilmoitus oli hyvin laadittu, Heta sanoi koheteliaasti. – Ja jos ymmärsin oikein, teitte ihan viisaasti, kun ette yrittäneet selviytyä tästä urakasta itse.

Selma naurahti ja huokaisi, kuin ei olisi oikein tiennyt, miten asiaan suhtautua.

»Haluan että ihminen, jonka kanssa olen, valitsee minut.»

Tuulisessa merenrantakaupungissa aallot lyövät rantakallioon, kun Heta Penttilä astuu torin laidalla sijaitsevaan astialiikkeeseen. Pölyn keskellä häntä odottavat suomalaisen lasisuunnittelun helmet ja uusi alku.

Järjestellessään pursuilevaa liiketilaa valmiiksi liikkeen lopettamista varten Heta asettelee paikoilleen myös tulevaisuutta koskevia ajatuksiaan. Merenrantakaupungin yhteisö ottaa Hetan ilolla vastaan ja rautakaupan pitäjä vaikuttaa jouluelokuvasta napatulta. Mutta kun joululauleminen lähestyy ja Hetan entinen avopuoliso saapuu keskustelemaan tulevaisuudesta, Hetan on lasitavaraliikkeen siivoamisen ohella kirkastettava myös oman elämänsä suunta.

Lasipallotalvi on kertomus uudesta alusta ja vanhoista ystäväistä. Kirjassa saadaan myös pieniä tervehdyksiä Kahvila Koivu -sarjan maailmasta.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52761-0